

Arrest

nr. 221 541 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 12 december 2015, verklaart er zich op 14 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 30 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjieke origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Qala-i-Now, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar, Afghanistan. U woonde samen met uw moeder en uw jongere broer. U verklaart analfabeet te zijn en werkloos te zijn geweest toen u vertrok uit Afghanistan.

Na de dood van uw vader vijf jaar geleden trok uw gezin bij uw maternale oom in. Deze stuurde u naar de madrassa, waar u in totaal zes maanden studeerde. Gedurende de twee laatste maanden zou u drie keer zijn meegenomen om deel te nemen aan een opleiding voor zelfmoordaanslagen van de taliban. De eerste keer verbleef u drie nachten op deze training, de tweede en derde keer verbleef u één nacht op de training. Voordat u zich van de madrassa naar het trainingskamp begaf, werd u eerst verdoofd door middel van een injectie. Op de terugweg van het kamp naar de madrassa werd u geblinddoekt. Nadat u een eerste keer drie nachten weg bleef, vroeg uw moeder u bij thuiskomst waar u geweest was. U vertelde haar dat u in een andere, grotere moskee les kreeg en een examen moest doen. Nadat u een derde keer niet naar huis kwam na de lessen stuurde uw moeder uw jongere broer naar de madrassa om u te komen zoeken. Uw broer vond u echter niet en vroeg de mullah waar u was. Deze vertelde uw broer dat hij zich geen zorgen moest maken. Uw broer keerde naar huis. Toen u een dag later thuis kwam, was uw moeder erg boos. Ze wilde weten waar u geweest was. U vertelde wat er gebeurd was. U ging vervolgens naar uw schoonbroer, waar u twee nachten verbleef. Vervolgens vluchtte u het land uit.

Gedurende één maand en vijf dagen reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en een onbekend land naar België, waar u aankwam op 12 december 2015 en asiel aanvraag op 14 december 2015.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u een enveloppe en een taskara neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gerekruteerd of gedood te worden door de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielaanvraag waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Bij het indienen van uw asielaanvraag verklaarde u geboren te zijn op 31 december 2000. De Dienst Voogdij organiseerde op 20 januari 2016 een leeftijdsonderzoek, waarbij uw leeftijd geschat werd op 20,6 jaar oud, met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat betekent dat u meerderjarig was en dat u vermoedelijk heel wat ouder bent dan u zich voordoet. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door de taliban, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt. Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Verder geeft u doorheen uw relaas ook nergens aan dat er sprake is van enige beïnvloeding. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zeer zelden voor. De rekrutering, zoals u deze beschrijft, zonder enige voorafgaande beïnvloeding of zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat de taliban personen zou rekruteren die duidelijk tegen hen zijn, is toch erg verwonderlijk. Dat zij bovendien zoveel moeite zouden doen om u een opleiding te geven, wetende dat u geen aanslag wil plegen, is niet aannemelijk. Uw oom zou u naar de madrassa hebben gestuurd, wetende dat u opleidingen zou krijgen voor zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p.28). Hij heeft hierover tegen uw moeder niets gezegd. Dat u zonder medeweten van uw moeder en tegen uw eigen wil in een opleiding voor zelfmoordaanslagen volgde en uw oom u hier moedwillig naartoe stuurde, is maar weinig aannemelijk (CGVS, p.27, 28).

Verder zijn uw verklaringen over de beweerde training bij de taliban bijzonder vaag en tegenstrijdig. Zo stelt u dat u de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee u de training kreeg (CGVS, p.27). Dit is opmerkelijk, aangezien u beweert dat u slechts met vijf deelnemers was (CGVS, p.27). Wanneer u met de ongeloofwaardigheid van deze vaststelling wordt geconfronteerd wordt, verklaart u dat u deze jongens vroeg om hen voor te stellen, maar dat ze hun naam niet wilden zeggen tegen u (CGVS, p.27). Dit is weinig overtuigend.

Ook de locatie van het trainingskamp, weet u allerminst te situeren. Wanneer u gevraagd wordt waar het trainingskamp zich bevond, verklaart u: "Ik weet het niet. Ik was geïnjecteerd. Ik viel flauw" (CGVS, p.27). Toen u van het trainingskamp terugkwam, bleek u echter niet verdoofd (CGVS, p.29). Toch slaagt u er niet in te situeren in welke richting dit kamp zich zou bevinden of welke herkenningspunten u op de weg tegen kwam (CGVS, p.29). U beweert eerst dat het kamp zich in een woestijn zou bevinden en beweert pas na verschillende keren aandringen dat u hierover niets kan weten omdat u geblinddoekt was (CGVS, p.29). Dat u geïnjecteerd zou worden met een verdovingsmiddel is op zich weinig aannemelijk, dat u bovendien pas nadat blijkt dat u niet kan antwoorden op de vragen over de locatie van het kamp verklaart dat u op de terugweg geblinddoekt werd, doet vermoeden dat u ter plaatse verklaringen zoekt voor de nochtans evidente vragen over uw relaas waarop u het antwoord schuldig moet blijven.

Ook over de periode waarin u deze trainingen gevolgd zou hebben, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat er reeds gedurende drie tot vier maanden trainingen plaats vonden. Op het Commissariaat-generaal echter, verklaart u dat u alleen de laatste twee maanden voor uw vertrek naar de training ging (CGVS, p. 26).

Deze vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid in sterke mate. Maar ook uw verklaringen over andere aspecten van uw relaas weten niet te overtuigen.

Zo legt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over het aantal overnachtingen in het trainingskamp. U verklaarde aanvankelijk dat u de eerste maal 'ongeveer' drie nachten bleef slapen (CGVS, p.26). Wanneer u gevraagd wordt of u niet weet hoe lang u bleef slapen, verklaart u dat u er vijf nachten bleef (CGVS, p.26). Na herhaling bevestigt u dat u de eerste maal drie nachten bleef (CGVS, p.26). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat sommige mensen langer in het trainingskamp verbleven (CGVS, p.27), wat uiteraard geen afdoende verklaring is.

Ook over wat u aan uw moeder vertelde nadat u niet thuis kwam van de madrassa legt u ongeloofwaardige verklaringen af. U verklaart dat u tijdens uw lessen in de madrassa nooit bleef overnachten en in de namiddag, na de lessen, naar huis ging (CGVS, p.26). Nadat u op een keer plots niet thuis kwam en zelfs drie nachten van huis weg bleef, stelde uw moeder u hierover bij uw thuiskomst kritische vragen, zo beweert u (CGVS, p.27). U vertelde haar dat u een examen moest doen in een andere madrassa en dat u hiervoor moest blijven overnachten (CGVS, p.27). Nadat u dit vertelde, stelde uw moeder zich geen verdere vragen meer (CGVS, p.27). Dit is geheel ongeloofwaardig. Wanneer u gevraagd wordt of uw moeder dan niet bezorgd was, verklaart u dat uw maternale oom haar reeds had uitgelegd dat u voor uw lessen moest blijven overnachten (CGVS, p.28). Dat zij zich niettemin voor de rest geen vragen stelde, is echter weinig aannemelijk. Waar deze "andere" madrassa zich precies bevond, heeft u haar overigens nooit verteld (CGVS, p.32). Wat dit betreft is het bovendien merkwaardig dat uw moeder zich na een derde keer plots wel zorgen maakte.

Tenslotte zijn ook uw verklaringen over uw bekentenissen aan uw moeder en uw schoonbroer over uw verblijf in de trainingskampen van de taliban vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u aanvankelijk alleen aan uw moeder opbiechtte in een trainingskamp te hebben verbleven, dat u dit in uw eigen huis deed, dat uw moeder hierover vervolgens sprak met uw schoonbroer en dat u hierna pas naar uw schoonbroer zijn huis ging en later het land zou verlaten. Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u uw moeder én uw schoonbroer samen inlichtte dat u in een trainingskamp verbleef, dat u dit bij uw schoonbroer thuis deed en dat u hierna niet meer naar uw eigen huis terugkeerde (CGVS, p.30, 31). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u aanvankelijk dat u dit gezegd heeft en beweert u dat dit een fout moet zijn van de vertaler (CGVS, p.30). Dat de vertaler echter zowel foutief vertaalt waar en met wie dit gesprek plaats vond, is niet geloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkara en envelop kunnen hoogstens uw identiteit bevestigen, die hier niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar.

Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een gezonde en ongehuwde jongeman bent (DVZ) die de twee belangrijkste landstalen van Afghanistan, Pashtoun en Dari, machtig is. Verder verklaart u in het verleden reeds professioneel actief te zijn geweest als schilder, waarbij uw gebrek aan scholing geen probleem bleek te vormen. Verder dient ook opgemerkt te worden dat uw leeftijd hoger wordt geschat dan u zelf aangeeft, waardoor u geen zicht biedt op een substantieel deel van uw leven, namelijk uw jongvolwassenheid. Door uw gebrek aan medewerking op dit punt doet u dan ook vragen rijzen bij uw professionele activiteiten in deze periode.

U was woonachtig net buiten Jalalabad. Toch blijkt uit uw verklaringen dat u uw streek minstens zelf bekijkt als zijnde een onderdeel van de stad Jalalabad.

Gevraagd naar waar u Pashtoun leerde spreken, verklaart u: "In Surkh Rod, Jalalabad" (CGVS, p.12). Gevraagd naar de bazars in uw district, noemt u als derde de bazar van Jalalabad, nog voor die van uw eigen district (CGVS, p.18). Ook in uw verklaringen over het wegennet rond uw dorp, valt herhaaldelijk de naam Jalalabad (CGVS, p.12,14).

Verder blijkt ook dat u een netwerk heeft dat gelinkt is aan het nabijgelegen Jalalabad. Uw schoonbroer (Q.) woont samen met uw zus in de stedelijke regio Jalalabad en is in de stad Jalalabad werkzaam als groenteverkoper (CGVS, p.6). Q. regelde en financierde uw reis en besliste dat u naar België diende te komen (DVZ, CGVS, p.23). Ook stuurde uw schoonbroer u na vertrek uit Afghanistan alle documenten op (DVZ; CGVS, p.22). Bovendien geeft u aan een regelmatig, meer dan wekelijks, contact te onderhouden met zijn vrouw (uw zus A. - CGVS, p.22). Verder gevraagd naar de voorbereiding en de financiering van uw reis door Q. (DVZ; CGVS, p.23), blijkt u hierop geen zicht te willen geven. Zo blijkt u niet te weten hoeveel Q. betaalde voor uw reis (DVZ) of waar hij het geld vandaan haalde om uw reis te financieren (CGVS, p.23): u zegt niet te weten of hij zijn huis verkocht, of gronden verkocht of misschien een lening aanging. Dat u op deze voor de hand liggende vragen geen antwoord weet te bieden, doet vermoeden dat u hierop geen zicht wenst te geven. Gevraagd naar de algemene financiële situatie van uw schoonbroer, volhardt u in uw vaagheid door te antwoorden: "Hij werkt en hij overleeft" (CGVS, p.23). Dat uw schoonbroer groenteverkoper is en van zijn inkomsten hieruit louter zou kunnen "overleven", maar er tegelijk wel in slaagt om op enkele dagen tijd uw reis te financieren (CGVS, p.23), is niet geloofwaardig. Dat u over de financiële toestand van uw schoonbroer en op de financiering van uw reis geen zicht wenst te geven, roept kritische vragen op bij uw beweringen hieromtrent. Uw vage verklaringen over uw reis en over de financiële toestand van uw schoonbroer, samen gelezen met uw verklaringen over uw recent contact met uw zus, doen besluiten dat u over een netwerk beschikt dat u duidelijk wil ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Bijgevolg kan verwacht worden dat dit netwerk deze bereidheid ook toont indien u uw leven in uw land van herkomst, meer bepaald in Jalalabad, verder zou opbouwen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw oom u overal in het land zou vinden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u, noch met uw oom, noch met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met acht stukken bevattende rapporten en internetartikels (stukken 3-9 en 11).

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (bijlage 1).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 maart 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 25 februari 2019, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij dreigt door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) zijn verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de beschikbare informatie betreffende rekrutering door de taliban in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'); (iii) hij de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee hij trainingen zou hebben gevolgd; (iv) hij het trainingskamp niet beter kon situeren dan "*in de woestijn*"; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij trainingen zou hebben gevolgd; (vi) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal overnachtingen in het trainingskamp; (vii) zijn verklaringen over de reactie(s) van zijn moeder ongeloofwaardig zijn; (viii) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bekentenissen aan zijn moeder en zijn schoonbroer over de trainingskampen; en (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts zijn identiteit kunnen bevestigen, die niet wordt betwist, maar voor het overige de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Bij het indienen van uw asielaanvraag verklaarde u geboren te zijn op 31 december 2000. De Dienst Voogdij organiseerde op 20 januari 2016 een leeftijdsonderzoek, waarbij uw leeftijd geschat werd op 20,6 jaar oud, met een standaarddeviatie van twee jaar. Dat betekent dat u meerderjarig was en dat u vermoedelijk heel wat ouder bent dan u zich voordoeft. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de beschikbare informatie betreffende rekrutering door de taliban in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'):

“Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door de taliban, dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt. Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Verder geeft u doorheen uw relaas ook nergens aan dat er sprake is van enige beïnvloeding. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zeer zelden voor. De rekrutering, zoals u deze beschrijft, zonder enige voorafgaande beïnvloeding of zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat de taliban personen zou rekruteren die duidelijk tegen hen zijn, is toch erg verwonderlijk. Dat zij bovendien zoveel moeite zouden doen om u een opleiding te geven, wetende dat u geen aanslag wil plegen, is niet aannemelijk. Uw oom zou u naar de madrassa hebben gestuurd, wetende dat u opleidingen zou krijgen voor zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS, p.28). Hij heeft hierover tegen uw moeder niets gezegd. Dat u zonder medeweten van uw moeder en tegen uw eigen wil in een opleiding voor zelfmoordaanslagen volgde en uw oom u hier moedwillig naartoe stuurde, is maar weinig aannemelijk (CGVS, p.27, 28).”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande dat objectieve bronnen bevestigen dat de taliban en IS jongemannen uit Nangarhar rekruteren om aan hun zijde te vechten, alsook dat de taliban vaak in madrassa's rekruteren, hetgeen volgens hem overeenkomt met zijn verklaringen. Hij wijst erop dat hij de passende leeftijd heeft om te vechten. Aangezien zijn verklaringen niet enkel plausibel zijn, maar ook overeenstemmen met de beschikbare informatie, dienen deze verklaringen volgens hem als aannemelijk te worden beschouwd. Tevens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal onterecht meent dat verzoekers familie tegen de taliban gekant zou zijn; hij stelt dat zijn oom de taliban steunt en dat deze op de hoogte was van de training die verzoeker moest volgen.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier betreffende rekrutering door de taliban in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban veelal kan rekenen op voldoende vrijwilligers en dat bij de rekrutering beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, alsmede op de tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers. Gedwongen rekrutering blijkt slechts uitzonderlijk voor te vallen. De door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 5, 9 en 11) ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier. Dat er gerekruteerd wordt via madrassa's stemt overeen met de vaststelling dat rekrutering onder meer geschiedt via sociale netwerken en lokale vertegenwoordigers. Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Zoals uit de hierna volgende motieven blijkt, maar verzoeker geenszins *in concreto* aannemelijk dat hij dreigt door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd. Dat gedwongen rekrutering bovendien blijkens de beschikbare informatie slechts uitzonderlijk voorkomt, vormt dan ook een eerste indicatie voor de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

Hoewel verzoeker voorhoudt dat zijn oom wel degelijk de taliban steunt en dat deze oom volledige controle heeft over verzoekers moeder, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zelf geen medestander is van de taliban, zodat niet kan worden ingezien waarom de taliban verzoeker *per se* zouden willen rekruteren terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat zij in principe over voldoende vrijwillige rekruten kunnen beschikken.

2.3.2.5. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee hij trainingen zou hebben gevolgd:

“Verder zijn uw verklaringen over de beweerde training bij de taliban bijzonder vaag en tegenstrijdig. Zo stelt u dat u de namen niet kent van de vijf andere jongens waarmee u de training kreeg (CGVS, p.27). Dit is opmerkelijk, aangezien u beweert dat u slechts met vijf deelnemers was (CGVS, p.27). Wanneer u met de ongeloofwaardigheid van deze vaststelling wordt geconfronteerd wordt, verklaart u dat u deze jongens vroeg om hen voor te stellen, maar dat ze hun naam niet wilden zeggen tegen u (CGVS, p.27). Dit is weinig overtuigend.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Vervolgens wordt hem verweten dat hij de namen van de andere jongens die ook in de training kamp waren niet kent. Verzoeker bevestigt dat hij hun namens niet kent, dat ze niet in dezelfde madrassa als hem studeerden, en voegt toe dat ze niet veel praten konden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij met slechts vijf andere jongens trainingen volgde. Zelfs indien er weinig kansen zouden zijn geweest om met elkaar te praten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de namen van deze jongens kent, al was het maar door hun naam te horen wanneer zij door de talibs-trainers werden aangesproken. Dat verzoeker geen enkele naam kan noemen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te bevestigen dat hij de namen van de vijf andere jongens niet kent.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker het trainingskamp niet beter kon situeren dan *“in de woestijn”*:

“Ook de locatie van het trainingskamp, weet u allerm minst te situeren. Wanneer u gevraagd wordt waar het trainingskamp zich bevond, verklaart u: “Ik weet het niet. Ik was geïnjecteerd. Ik viel flauw” (CGVS, p.27). Toen u van het trainingskamp terugkwam, bleek u echter niet verdoofd (CGVS, p.29). Toch slaagt u er niet in te situeren in welke richting dit kamp zich zou bevinden of welke herkenningspunten u op de weg tegen kwam (CGVS, p.29). U beweert eerst dat het kamp zich in een woestijn zou bevinden en beweert pas na verschillende keren aandringen dat u hierover niets kan weten omdat u geblinddoekt was (CGVS, p.29). Dat u geïnjecteerd zou worden met een verdovingsmiddel is op zich weinig aannemelijk, dat u bovendien pas nadat blijkt dat u niet kan antwoorden op de vragen over de locatie van het kamp verklaart dat u op de terugweg geblinddoekt werd, doet vermoeden dat u ter plaatse verklaringen zoekt voor de nochtans evidente vragen over uw relaas waarop u het antwoord schuldig moet blijven.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Daarna, verwijt de Commissaris dat verzoeker de locatie van het training kamp niet kent. Hij heeft echter uitgelegd dat hij geïnjecteerd was toen ze naar de kamp reden, en dat hij geblinddoekt was tijdens de terugweg. Hij kan alleen verklaren dat het kamp in een woestijn liegt.”

De Raad stelt vast de commissaris-generaal terecht meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker telkens wanneer hij naar het trainingskamp zou worden gebracht, zou worden geïnjecteerd met een middel waardoor hij flauw viel. Hoger is reeds komen vast te staan dat gedwongen rekrutering door de taliban uitzonderlijk is (zie *supra*). Uit de informatie in het administratief dossier betreffende rekrutering door de taliban (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat wanneer er toch sprake is van gedwongen rekrutering de dwang bestaat uit directe of indirecte bedreiging van de persoon of zijn naasten of uit dwang uitgeoefend via tribale of familiebanden. Het gebruik van verdovende middelen teneinde een rekrut gedwongen naar een trainingskamp te brengen wordt nergens vermeld en is dan ook een dermate ongebruikelijke dwangmethode dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker kan zijn gebrekkige kennis over de situering van het trainingskamp dan ook niet vergoelijken door te beweren dat hij niet bij bewustzijn was wanneer hij naar het kamp werd gebracht. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij verklaarde geblinddoekt te zijn geweest telkens wanneer hij het kamp verliet, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker pas voor het eerst van dit blinddoeken melding maakte nadat hij meermaals niet kon antwoorden op de vragen van de *protection officer* over de locatie van het trainingskamp.

Verzoeker laat deze pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift echter ongemoeid en komt voor het overige niet verder dan te herhalen dat hij slechts weet dat het trainingskamp "in een woestijn" was gelegen, hetgeen op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing geenszins een ander licht kan werpen.

2.3.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin hij trainingen zou hebben gevolgd:

"Ook over de periode waarin u deze trainingen gevolgd zou hebben, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat er reeds gedurende drie tot vier maanden trainingen plaats vonden. Op het Commissariaat-generaal echter, verklaart u dat u alleen de laatste twee maanden voor uw vertrek naar de training ging (CGVS, p. 26)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Betreffend de periode waarin verzoeker training volgde, beantwoordt verzoeker door uit te leggen dat de eerste training drie tot vier maanden voor zijn vertrek plaats vond, terwijl de tweede training twee maanden ervoor plaats vond."

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de uiteenzetting in het verzoekschrift verzoekers eerdere verklaringen nogmaals tegenspreekt. In zijn nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de trainingen plaatsvonden 3 à 4 maanden (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS beweerde verzoeker dan weer dat hij alleen de laatste twee maanden voor zijn vertrek trainingen volgde (gehoorverslag CGVS, p. 26). In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker in strijd met zijn eerdere verklaringen dat de eerste training drie tot vier maanden voor zijn vertrek plaatsvond, terwijl de tweede training twee maanden ervoor plaatsvond. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift nog een andere versie van de feiten heeft, onderstreept dnoigmaald de ongeloofwaardigheid van zijn relaas."

2.3.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal overnachtingen in het trainingskamp:

"Zo legt u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over het aantal overnachtingen in het trainingskamp. U verklaarde aanvankelijk dat u de eerste maal 'ongeveer' drie nachten bleef slapen (CGVS, p.26). Wanneer u gevraagd wordt of u niet weet hoe lang u bleef slapen, verklaart u dat u er vijf nachten bleef (CGVS, p.26). Na herhaling bevestigt u dat u de eerste maal drie nachten bleef (CGVS, p.26). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat sommige mensen langer in het trainingskamp verbleven (CGVS, p.27), wat uiteraard geen afdoende verklaring is."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Aangaande het aantal nachten die hij in het training kamp verbrongde, verklaart verzoeker dat hij drie nachten in het kamp bleef bij de eerste training (wat hij duidelijk maakt : "Hoeveel dagen duurde de eerste training? Die nachten" –CGVS p26-), en dat hij vijf nachten verbleef tijdens de tweede training. De tolk had op dit moment tijdens het gesprek moeilijkheden om verzoeker te verstaan (" Tolk: ik begrijp niet was hij zegt" CGVS p27), en verzoeker ment dat het een vertaling probleem was."

Opnieuw stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de uiteenzetting in het verzoekschrift verzoekers eerdere verklaringen nogmaals tegenspreekt. In zijn nota met opmerkingen stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Ook aangaande het aantal nachten dat hij in het trainingskamp verbleef, stelt verwerende partij vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw een andere versie geeft, welke strijdig is met zijn eerdere verklaringen. Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij drie nachten in het kamp bleef bij de eerste training (CGVS, p. 26) en vijf nachten tijdens de tweede training. Terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS aangaande de eerste training stelde dat dit drie of vijf nachten was (gehoorverslag CGVS, p. 26-27) én aangaande de tweede training dit slechts één nacht betrof (gehoorverslag CGVS, p. 28)."

De vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw bijkomende tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Bijgevolg kan hij allerminst worden bijgetreden waar hij aanvoert dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sprake zou zijn geweest van een vertaalprobleem ter verschoning van deze tegenstrijdigheden. Dienaangaande stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen bovendien terecht als volgt:

"Waar verzoeker voorts stelt dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan, merkt verwerende partij op dat tijdens het gehoor op het CGVS aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep

en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS, p. 1-2). Verzoeker noch diens raadsman hebben naar aanleiding van het gehoor enige opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en verzoeker. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden te wijten zijn aan misverstanden met de tolk. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen. De vaststelling dat de tolk opmerkt dat hij/zij verzoeker niet heeft begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 27) volstaat niet om de beweerde vertaalproblemen te staven. Te meer daar uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker niet of ontwijkende antwoorden gaf op de door de protection officer gestelde vragen (gehoorverslag CGVS, p. 26-27)."

2.3.2.9. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de reactie(s) van zijn moeder ongeloofwaardig zijn:

"Ook over wat u aan uw moeder vertelde nadat u niet thuis kwam van de madrassa legt u ongeloofwaardige verklaringen af. U verklaart dat u tijdens uw lessen in de madrassa nooit bleef overnachten en in de namiddag, na de lessen, naar huis ging (CGVS, p.26). Nadat u op een keer plots niet thuis kwam en zelfs drie nachten van huis weg bleef, stelde uw moeder u hierover bij uw thuiskomst kritische vragen, zo beweert u (CGVS, p.27). U vertelde haar dat u een examen moest doen in een andere madrassa en dat u hiervoor moest blijven overnachten (CGVS, p.27). Nadat u dit vertelde, stelde uw moeder zich geen verdere vragen meer (CGVS, p.27). Dit is geheel ongeloofwaardig. Wanneer u gevraagd wordt of uw moeder dan niet bezorgd was, verklaart u dat uw maternale oom haar reeds had uitgelegd dat u voor uw lessen moest blijven overnachten (CGVS, p.28). Dat zij zich niettemin voor de rest geen vragen stelde, is echter weinig aannemelijk. Waar deze "andere" madrassa zich precies bevond, heeft u haar overigens nooit verteld (CGVS, p.32). Wat dit betreft is het bovendien merkwaardig dat uw moeder zich na een derde keer plots wel zorgen maakte."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Trouwens, beweert de Commissaris dat het niet geloofwaardig is dat de moeder van verzoeker zich geen verdere vragen stelde aangaande waarom verzoeker niet naar huis was gekomen, nadat hij haar verklaarde dat hij examen moest afleveren in een andere madrassa. Echter, komt het CGVS snel op de conclusie dat zijn moeder zich tevreden stelde, terwijl verzoeker alleen verklaarde dat ze niets meer zei. Hij heeft uitgelegd dat zijn maternale oom aan zijn moeder gezegd had dat verzoeker gewoon weg was omdat hij naar een andere madrassa moest gaan om een examen af te leggen. Deze oom heeft totale autoriteit over de moeder van verzoeker (dit blijkt uit CGVS p31, ze mag het huis niet zonder zijn toestemming verlaten, en dan alleen om naar haar zus te gaan). Het is dus normaal dat zijn moeder niets meer zei na de eerste keer dat hij weg was. Het is dan ook normaal dat ze pas na de derde afwezigheid van verzoeker opnieuw reageerde. Deze grief moet verworpen worden."

De Raad stelt vast dat, in zoverre verzoeker voorhoudt dat zijn oom de taliban steunt, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn moeder hiervan op de hoogte zijn. Als deze oom dan verzoekers moeders komen en gaan zou controleren, blijkt uit verzoekers verklaringen over zijn eerste verblijf in het trainingskamp dat zijn moeder hierover wel kritische vragen stelde, zelfs nadat verzoekers oom haar reeds had verteld dat verzoeker naar een grotere madrassa was gestuurd waar hij moest overnachten (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Dat verzoekers moeder bij zijn thuiskomst alsnog vroeg waar verzoeker was geweest en hierbij opmerkte dat hij voordien wel 's avonds naar huis kwam (gehoorverslag CGVS, p. 27), maar zich na verzoekers antwoord dat hij naar een grotere madrassa was gestuurd (waaromtrent zij reeds eerder door verzoekers oom al was ingelicht) geen verdere vragen stelde, is niet met elkaar verzoenbaar.

2.3.2.10. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bekentenissen aan zijn moeder en zijn schoonbroer over de trainingskampen:

"Tenslotte zijn ook uw verklaringen over uw bekentenissen aan uw moeder en uw schoonbroer over uw verblijf in de trainingskampen van de taliban vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij DVZ nog dat u aanvankelijk alleen aan uw moeder opbiechtte in een trainingskamp te hebben verbleven, dat u dit in uw eigen huis deed, dat uw moeder hierover vervolgens sprak met uw schoonbroer en dat u hierna pas naar uw schoonbroer zijn huis ging en later het land zou verlaten. Op het Commissariaat-generaal verklaart u echter dat u uw moeder én uw schoonbroer samen inlichtte dat u in een trainingskamp verbleef, dat u dit bij uw schoonbroer thuis deed en dat u hierna niet meer naar uw eigen huis terugkeerde (CGVS, p.30, 31).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u aanvankelijk dat u dit gezegd heeft en beweert u dat dit een fout moet zijn van de vertaler (CGVS, p.30). Dat de vertaler echter zowel foutief vertaalt waar en met wie dit gesprek plaats vond, is niet geloofwaardig.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Tot slot, bevestigt verzoeker dat hij zijn moeder een schoonbroer samen inlichtte over de trainingen, en dat er waarschijnlijk opnieuw een fout met de vertaling was.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt, en dat hij verder slechts herhaalt dat er sprake was van een vertaalfout zonder *in concreto* de motivering van de commissaris-generaal daaromtrent in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.3.2.11. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) slechts zijn identiteit kunnen bevestigen, die niet wordt betwist, maar voor het overige de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

“De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkara en envelop kunnen hoogstens uw identiteit bevestigen, die hier niet ter discussie staat.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-9 en 11) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.12. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.13. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (bijlage 1) en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (hierna: UNHCR “*Eligibility Guidelines*”) en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (hierna: EASO “*Guidance Note*”) in rekening genomen. Uit deze rapporten komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van ‘insurgents’ in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE’s die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op ‘*high profile*’ doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met “*high profile*”-doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*colletaral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Nergens in deze rapporten wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Er wordt benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie nota met opmerkingen en rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie Nangarhar. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora-gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Wat betreft de stad Jalalabad dient vastgesteld dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Verder blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de Taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde "improvised explosive devices" (IED's), mijnen en andere explosieven. Het doelwit hiervan is het overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Daarnaast werd Jalalabad, voornamelijk in de eerste helft van 2018, getroffen door enkele grootschalige aanslagen van ISKP op licht bewaakte locaties, waarbij voornamelijk burgers gevisieerd werden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-9 en 11), is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

In de aanvullende nota stelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan."

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een gezonde en ongehuwde jongeman bent (DVZ) die de twee belangrijkste landstalen van Afghanistan, Pashtoun en Dari, machtig is.

Verder verklaart u in het verleden reeds professioneel actief te zijn geweest als schilder, waarbij uw gebrek aan scholing geen probleem bleek te vormen. Verder dient ook opgemerkt te worden dat uw leeftijd hoger wordt geschat dan u zelf aangeeft, waardoor u geen zicht biedt op een substantieel deel van uw leven, namelijk uw jongvolwassenheid. Door uw gebrek aan medewerking op dit punt doet u dan ook vragen rijzen bij uw professionele activiteiten in deze periode.

U was woonachtig net buiten Jalalabad. Toch blijkt uit uw verklaringen dat u uw streek minstens zelf bekijkt als zijnde een onderdeel van de stad Jalalabad. Gevraagd naar waar u Pashtoun leerde spreken, verklaart u: "In Surkh Rod, Jalalabad" (CGVS, p.12). Gevraagd naar de bazars in uw district, noemt u als derde de bazar van Jalalabad, nog voor die van uw eigen district (CGVS, p.18). Ook in uw verklaringen over het wegennet rond uw dorp, valt herhaaldelijk de naam Jalalabad (CGVS, p.12,14).

Verder blijkt ook dat u een netwerk heeft dat gelinkt is aan het nabijgelegen Jalalabad. Uw schoonbroer (Q.) woont samen met uw zus in de stedelijke regio Jalalabad en is in de stad Jalalabad werkzaam als groenteverkoper (CGVS, p.6). Q. regelde en financierde uw reis en besliste dat u naar België diende te komen (DVZ, CGVS, p.23). Ook stuurde uw schoonbroer u na vertrek uit Afghanistan alle documenten op (DVZ; CGVS, p.22). Bovendien geeft u aan een regelmatig, meer dan wekelijks, contact te onderhouden met zijn vrouw (uw zus A. - CGVS, p.22). Verder gevraagd naar de voorbereiding en de financiering van uw reis door Q. (DVZ; CGVS, p.23), blijkt u hierop geen zicht te willen geven. Zo blijkt u niet te weten hoeveel Q. betaalde voor uw reis (DVZ) of waar hij het geld vandaan haalde om uw reis te financieren (CGVS, p.23): u zegt niet te weten of hij zijn huis verkocht, of gronden verkocht of misschien een lening aanging. Dat u op deze voor de hand liggende vragen geen antwoord weet te bieden, doet vermoeden dat u hierop geen zicht wenst te geven. Gevraagd naar de algemene financiële situatie van uw schoonbroer, volhardt u in uw vaagheid door te antwoorden: "Hij werkt en hij overleeft" (CGVS, p.23). Dat uw schoonbroer groenteverkoper is en van zijn inkomsten hieruit louter zou kunnen "overleven", maar er tegelijk wel in slaagt om op enkele dagen tijd uw reis te financieren (CGVS, p.23), is niet geloofwaardig. Dat u over de financiële toestand van uw schoonbroer en op de financiering van uw reis geen zicht wenst te geven, roept kritische vragen op bij uw beweringen hieromtrent. Uw vage verklaringen over uw reis en over de financiële toestand van uw schoonbroer, samen gelezen met uw verklaringen over uw recent contact met uw zus, doen besluiten dat u over een netwerk beschikt dat u duidelijk wil ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. Bijgevolg kan verwacht worden dat dit netwerk deze bereidheid ook toont indien u uw leven in uw land van herkomst, meer bepaald in Jalalabad, verder zou opbouwen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw oom u overal in het land zou vinden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u, noch met uw oom, noch met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

In zijn nota met opmerkingen voert de commissaris-generaal terecht aan als volgt:

"Waar verzoeker voorts aanvoert dat het moeilijk is om huisvesting in Jalalabad te vinden en dat de basisvoorzieningen een gevaarlijk punt hebben bereikt, is verwerende partij van mening dat verzoeker met zijn algemeen betoog niet concreet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van verwerende partij in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. Verwerende partij wijst er in dit verband op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er evenwel geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoeker concreet aangetoond. Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houden met de socio-economische toestand van het land, economisch voor verzoeker onmogelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan een nieuw leven in de stad Jalalabad op te bouwen."

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing. Zodoende wordt deze motivering door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER